

Когато дадоха последна дума на подсъдимитѣ, едноокиятъ революционеръ говори дълго.

Отъ своя жгълъ Ася слушаше изтръпналъ :

— Вие ме съдите по егоистичния законъ на една класа, която е заграбила живота. Правото, тъй както могатъ да го разбиратъ свободнитѣ личности, а не орждията каквито сте вие, е на моя страна. Ние водихме борба за по-вече справедливостъ, за повече човѣчностъ, за повече любовъ къмъ човѣка...

Председателятъ мрачно го прекъсна:

— Затова ли вашитѣ разстрелваха и кучетата кждето за минута биваха по-силни.

Иловъ погледна сияещъ далече презъ прозореца на залата :

— Какво е минутата предъ вѣчното добро, къмъ което се стремѣхме ние. Въ откритата борба стрелятъ и дветѣ страни. Жертвитѣ ставатъ светци, защото по тѣхнитѣ трупове ние отиваме къмъ единъ по-добъръ Богъ. Можете ли вие по-сжщия начинъ да оправдаете противодействието. Вие защитявате класа, ние се боримъ за човѣка.

Иловъ говорѣше съ опиянението на краенъ идеалистъ. Въ залата се увеличиаха отъ неговия възторженъ гласъ, той химнотизираше съ пламналото си око. Председателятъ го прекъсва нѣколко пжти, после видѣ, че подсъдимиятъ е непоправимъ и го остави. Явно бѣше, че имаше разлика между него и борбата, която водѣше черната неизвестна тълпа. Той бѣше наистина идеалистъ, а тя — разярена